

tation for Kirken. Det er jeg saa langt fra, som Nogen kan være; jeg erkjender Ingen for min Hæve, hverken Biskopper eller Præster eller Andre. Jeg veed godt, at jeg staaer og falder for en anden Herre end nogen af dem, som behøve Ansættelse i Folketirken.

Strøm: Sagen ligger egentlig ikke paa det Punkt, som den høitærede Minister meente, Det er ikke Forskjellen, at vi skulde mene, at Geistligheden var den eneste Repræsentation for Kirken, men den ligger paa et andet Punkt, nemlig det som ogsaa gjør sig gjældende i det Større med Hensyn til Spørgsmaalet om Rigsdagen og Kirkeraadet. Ligefom jeg vilde foretrække Rigsdagen med Hensyn til de kirkelige Love for et Kirkeraad, valgt udtryffeligt dertil, vil jeg ogsaa, idetmindste i mangfoldige Tilfælde, ansee Sogneforstanderskabet for en lige saa god, ja en bedre Repræsentation for Menighederne, end Menighedsraadet, netop fordi det ikke udtryffeligt er valgt i det bestemte Tiemed.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Ja, denne Nærighed til Rigsdagens Lovgivningsmyndighed i reent kirkelige Sager vilde komme til at staae sin Prøve, naar den Dinstændighed indtraf, at den ærede Rigsdagsmands Meninger ikke fandt i den Grad Sympathi paa Rigsdagen, som de hidtil have fundet. Hvis den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, vil tænke sig en Rigsdag, der gik imod de af ham for rigtig anerkjendte Grundsætninger, turde det vel være, at denne overordentlige Opoffrelse af, hvad der dog nærmest tilkommer Kirken, den overordentlige Beredvillighed til at give sig hen under Rigsdagens Lovgivende Myndighed, vilde aftage noget.

Lehmann: Det ærede Medlem af Udvalget, som førte Ordet for den nye §35, begyndte med at sige, at det var i den Grad en Gjentagelse, i alt Fald i Tanken, af det Forslag, som nylig ved Navnespraab er forkastet, at dermed dets Skjæbne var afgjort. Dersom han havde sagt, at den burde være afgjort, saa vilde jeg have været enig med ham, men jeg skal tillade mig at benytte denne Anledning

til atter at bringe den Ytring i Erindring, at det gaaer ud paa det Selvsamme, at samtidigt med, at man raader til at oprette til Varetagelse af visse Forretninger og Foranstaltninger en Institution, som man troer velstillet til at udføre disse, indstiller man gjentagne Gange, at det Selvsamme skal kunne udføres af Andre, som ikke dertil ere kaldede. Jeg kan nu meget godt erkjende fra et vist Standpunkt det fuldkomne Berettigede i, at Udvalgets Fleertal er imod hele Loven, men det skulde nøies med at stemme mod Loven i det Hele og ikke gruppevis opstille andre Alternativer, som i Grunden maae gaae ud paa det Samme, nemlig en Forkastelse af Loven. Her haaber jeg ikke at gaae udenfor, hvad der kan være en Jurists Competence, nemlig at tage Vare paa hvad der hører til en god logisk Anordning af Love, og derfor skal jeg paa det Bestemteste fraraabe at stemme for denne Paragraph, idet jeg ikke kan erkjende Andet, end at den Lov, som fremkom med den som Tildbergave, vilde paa en Maade, troer jeg, hære allerede paa Panden sin egen Dødsdom. Jeg kan ikke Andet end antage, at alle de, der stemte mod den 72de Afstemningspost, ogsaa maae stemme mod dette, thi det er i Virkeligheden kun en Gjentagelse af det samme Experiment.

Ordføreren: Det er et reent Paradox, som den ærede Afdelingsmand for 6te Areds (Strøm) har fremsat, og som jeg ikke skal gaae videre ind paa, saa lidt som han selv gjorde det, men kun nedlægge Indsigelse imod; — jeg mener det Paradox: at vore kirkelige Anliggender skulde være bedre farne ved at være henlagte til en Rigsdag, som er sammensat uden Hensyn til Kirkens Interesse og hvis Medlemmer aldeles ikke ere bundne til Folketirken og dens Beskjæftelse, end til et Kirkeraad, som dog i alt Fald vilde blive sammensat med Hensyn til Kirken, og i hvis Midte der naturligvis vilde blive sørget for en ligelig Sammensætning af geistlige og ikkegeistlige Medlemmer.

Strøm: Den ærede Ordfører maa gjerne betegne det som et Paradox; det er imidlertid min Mening, har været det i mange Aar